

EEN

Serina

Serina Tessaro stond bij de fontein op de centrale piazza van Lanos, geflankeerd door negen andere meisjes van haar leeftijd, die allemaal hun mooiste jurk droegen. Haar stralende glimlach vervaagde geen moment, zelfs niet toen de rokerige schemering haar dreigde te verstikken.

Signor Pietro bekeek ieder meisje met zijn tot spleetjes geknepen ogen. Hij kende hen allemaal al sinds hun geboorte, had hen in de gaten gehouden en hun potentieel ingeschat en geanalyseerd. Zijn peper-en-zoutkleurige snor wiebelde toen hij zijn lippen tuitte.

De donkere massa van de bergen torende hoog boven de beroete stad uit en blokkeerde op een paar na de laatste zonnestralen. Serina's familie stond in de schaduw aan de rand van de menigte. Alleen Nomi's blozende wangen ving het licht. Serina kon zelfs van deze afstand duidelijk de woede in de ogen van haar zus zien. Hun broer Renzo hield een hand op Nomi's arm, alsof hij haar in bedwang hield. Serina kon zijn gelaatsuitdrukking niet lezen, maar wist zeker dat die niet overeenkwam met de openlijke hoop in de blik van hun ouders.

Signor Pietro keerde de meisjes voor de fontein de rug toe om zich tot de menigte op de piazza te wenden. Serina's hart bonkte in haar keel terwijl ze op de beslissing van signor Pietro stond te wachten, maar haar opwinding ging schuil achter een laagje sereniteit. Haar moeder had haar geleerd hoe belangrijk maskers waren.

‘De erfgenaam zal dit jaar zijn eerste Graces kiezen. Elke provincie mag een meisje sturen dat met de anderen om die eer zal wedijveren. Als magistraat van Lanos valt mij de eer te beurt te kiezen welke van onze dochters naar Bellaqua zal reizen.’ Misschien pauzeerde hij gewoon even. Misschien wilde hij de spanning wat langer laten voortduren. Maar de tijd vertraagde niet zoals Serina had verwacht. De signor sprak gewoon op dezelfde gelijkmatige wijze verder, en zijn woorden luidden: ‘Ik heb Serina Tessaro gekozen.’

De menigte applaudisseerde. Mama Tessaro’s ogen straalden hoopvol. Nomi’s gezicht betrok.

Serina kwam verbaasd naar voren en maakte een diepe reverence. Ze kon het nog niet geloven. Ze ging naar Bellaqua. Ze ging weg uit het grauwe, verstikkende Lanos.

Serina had het zich al vaak voorgesteld. Haar eerste treinreis, dwars door het weelderige landschap van Viridia. De stad van de Superior, met zijn kanalen en reusachtige marmeren palazzo. De kennismaking met de Erfgenaam. Hij was vast knap, als een sprookjesprins.

En als hij haar koos, zou ze de rest van haar leven in een prachtig paleis wonen. Ze zou nooit in de textielfabriek hoeven werken zoals haar moeder, of dienstmeid worden zoals haar nicht. En ze zou ook niet gedwongen worden tot een huwelijk met degene die het meest voor haar kon betalen. Ze zou naar fantastische bals gaan en niets tekortkomen. Haar familie zou nergens gebrek aan hebben en zelfs Nomi zou – ondanks haar verzet – een beter leven krijgen. Als Serina’s dienstmaagd zou ook zij Lanos verlaten.

Signor Pietro schudde haar vader de hand terwijl Serina de fonteintrap af kwam. De menigte ging langzaam uiteen. De andere meisjes keerden zonder iets tegen haar te zeggen terug naar hun families. Tegen de tijd dat Serina de hare bereikte, stond mama Tessaro te trillen van opwinding. Ze was ooit net zo lang geweest als Serina, maar na tientallen jaren voorovergebogen over haar naaimachine in de textielfabriek was haar rug kromgegroeid.

‘Mijn bloem, ik ben zo trots op je.’ Ze omhelsde Serina. ‘Je hebt ons gezin grote eer gebracht.’

Nomi maakte een walgend geluid.

Serina legde haar met een blik het zwijgen op. Als signor Pietro Nomi op

welke manier dan ook negatief hoorde praten over de Erfgenaam of de Superior, dan kreeg ze er met de zweep van langs. Hij had daar vorige maand tijdens een van Serina's lichamelijke onderzoeken al mee gedreigd, toen Nomi zacht 'Dit is belachelijk' had gemompeld toen de signor Serina in haar hemd had onderzocht.

'Dank u, signor,' zei papa met een buiging.

De magistraat liep naar zijn koets en zijn korte rode mantel fladderde in de vaalgele gloed van het lamplicht achter hem aan.

'Laten we gaan,' zei papa. 'We hebben nog maar twee dagen om alles voor te bereiden voor jullie reis.' Hij ging hun voor in de tegenovergestelde richting van de signor. Ze woonden maar een paar straten bij de centrale piazza vandaan.

Serina ademde de smerige lucht van Lanos in en draaide zich om en volgde hem.

Papa had niet eens naar haar gekeken. Ze probeerde zijn stemming te peilen aan de hand van zijn stijve schouders. Was hij trots op haar, net als mama?

Ze wist het niet. Ze wist het bij hem nooit.

Renzo gaf haar een stomp tegen haar arm. 'Je ziet er prachtig uit,' zei hij. 'De Erfgenaam is gek als hij jou niet kiest.'

Ze schonk hem een dankbare glimlach.

Door zijn lange, forse bouw was het gemakkelijk om te vergeten dat hij bijna twee jaar jonger was dan Serina. Nomi en hij waren een tweeling, maar leken niet erg op elkaar, met uitzondering van hun amberkleurige ogen, die een paar tinten lichter waren dan die van Serina.

Nomi liep – sloffend als een makkend kind – een stuk achter haar broer en zus. Serina hield in tot ze naast haar zus liep.

'Dit is goed nieuws,' zei Serina zo zacht dat hun ouders het niet konden horen. De straten waren nu leeg; iedereen was na de aankondiging teruggegaan naar huis. Flakkerend lamplicht wierp gele vlekken op de ruwstenen muren van de huizen die ze passeerden. De smerige kinderkopjes onder hun voeten waren ongelijk, maar Serina stapte nooit mis. Haar koperkleurige jurk ruiste over de stenen.

'Ik wil nu niet praten,' mopperde Nomi, die niet de moeite nam zachtjes te praten.

Serina kon haar wel wurgen. ‘Waarom kun je niet blij zijn? Dat snap ik echt niet. We gaan weg uit deze lelijke stad. Misschien wonen we straks wel in het paleis! Een leven als mijn dienstmaagd zal gemakkelijker zijn dan voor het hele gezin zorgen, zoals je nu doet. En we hoeven ons straks geen zorgen te maken of we wel genoeg te eten zullen hebben. Mama zal kunnen stoppen met werken...’

Nomi ging sneller lopen, alsof ze Serina’s woorden fysiek probeerde te ontvluchten. ‘Dat is het verschil tussen jou en mij,’ zei ze, haar handen tot vuisten gebald. Ze had een donkerroze bloes op haar wangen. ‘Ik vind deze stad niet lelijk. En ik geloof niet in sprookjes. Ik wil helemaal...’

‘Alles wat jij wel wilt, ligt buiten ons bereik,’ snauwde Serina, die genoeg had van Nomi’s boosheid. ‘Je zult nooit zelf je baan of je echtgenoot mogen kiezen, of... of wat dan ook. Zo werkt het nou eenmaal niet.’ Het was niet Serina’s schuld dat Viridia vrouwen zo weinig keuzes bood. Serina had lang geleden geleerd dat vechten niets uithaalde, dus maakte ze maar het beste van wat ze had.

En wat ze had was de kans om een van de meest gerespecteerde vrouwen van het hele land te worden. Als de Erfgenaam haar koos, zou ze de moeder van de toekomstige Superior kunnen worden.

‘Niets zou buiten ons bereik moeten zijn. Dat bedoel ik nou juist,’ zei Nomi.

Ze maakten nog steeds ruzie toen ze voor de piepende deur van hun kleine appartement stonden, die Renzo voor hen openhield. Zijn spottende blik maakte duidelijk dat hij hen had gehoord. ‘Nomi, papa wil dat je aan het avondeten begint.’

Nomi stormde zonder te antwoorden de kleine huiskamer in. Serina volgde, haar rokken dicht tegen zich aan zodat de stof niet aan het deurkozijn zou blijven haken. Serina zag haar zus naar Renzo’s schoolboeken kijken, die nog open op de ruwhouten eettafel lagen. Ze gaf een waarschuwend duwtje tegen Nomi’s arm. Toen ze bleef staan, schraapte Serina haar keel.

Nomi keek haar zus aan, maar het kostte haar even om haar ogen scherp te stellen. Toen schudde ze haar hoofd, als om het leeg te maken, en liep ze snel naar het aanrecht.

Serina keek naar haar ouders, maar die zaten bij de potkachel te praten. Ze hadden niets gemerkt. Er was veel wat ze niet merkten.

Serina en Nomi waren net als andere dochters in de koude industriesteden van Lanos.

Maar Serina had haar schoonheid.

En Nomi had haar geheim.

Serina hoopte maar dat ze goed genoeg was om de aandacht van de Erfgenaam te trekken, zowel voor haar eigen bestwil als dat van haar zus. Maar toen Renzo de deur dichtdeed, drong de holle dreun door tot in haar botten. Ze rilde, plotseling overvallen door angsten die ze niet kon benoemen.

TWEE

Nomi

De riksjabestuurder trapte als een bezetene en trok zich niets aan van brede openingen tussen de keitjes en verbijsterde voetgangers. Nomi's maag raakte van streek door al het schommelen en hobbelen. Of misschien kwam het door de zware, vochtige lucht, die naar rotte vis stonk.

Nee, ze wist precies waardoor haar spieren zo gespannen waren en alle lucht uit haar longen werd gezogen. Er waren nog geen twee weken verstreken sinds signor Pietro Serina had gekozen en de dagen waren net zo hard en pijnlijk voorbijgesneld als deze hobbelige rit.

Nomi kromp ineen omdat Serina haar nagels in haar arm drukte toen de riksja over een smalle brug raasde, akelig dicht bij de rand. Renzo's wangen werden bleek. Hij nam de hele zitting tegenover hen in beslag, zijn lange benen opgevouwen als spinnenpoten om ze in de beperkte ruimte kwijt te kunnen.

Veel te snel kwam de riksja plotseling tot stilstand aan de rand van de grote piazza. Nomi was vreselijk misselijk.

Aan de overkant van het gekrioel op het plein glinsterde een breed kanaal met lange zwarte boten erop in de zon. Daarachter, op zijn eigen eiland, verhief het palazzo van de Superior zich als een gouden zonsopkomst. Nomi ademde een paar keer diep in. Onder andere omstandigheden zou ze ervan genoten hebben Bellaqua te zien. Maar niet nu. Niet vandaag.

Renzo stak hun bestuurder wat geld toe en hielp toen Nomi en Serina uit

de riksja. Nomi's knieën knikten zelfs nog toen ze weer op de grond stond.

'Tijd om afscheid te nemen,' zei Renzo. Hij probeerde zich groot te houden, maar zijn stem trilde. Natuurlijk hield Serina, de plichtsgetrouwe zus, haar hoofd gebogen toen hij haar beleefd en vluchtig omhelsde.

Maar Nomi moest daar niets van hebben. Ze gaf haar broer een stevige omhelzing, verborg haar gezicht in zijn jas en ademde zijn vertrouwde, geruststellende geur in. Haar benen en maag kwamen een klein beetje tot rust. Hij zou in Bellaqua wachten tot de aankondiging was gedaan. Misschien zou ze hem over een paar uur terugzien, misschien nooit meer. Ze kon de onzekerheid niet verdragen.

'Moet ik jullie tweeën naar de vrijheid toveren als Serina wordt gekozen?' fluisterde Renzo gekscherend, maar met schorre stem.

Kon dat maar. Nomi pakte hem nog wat steviger vast voordat ze hem losliet. Ze keken elkaar verdrietig aan.

'Kom, Nomi,' zei Serina zacht. Een man in een zwart met goud livrei stak zijn hand naar haar uit. Met gebogen hoofd legde ze haar vingers op zijn arm.

Nomi's ademhaling stokte. Ze was er niet klaar voor.

Renzo leek het te begrijpen. Hij deed een poging tot een glimlach, kuste haar op de wang en haastte zich toen weg, zodat zij niet degene hoefde te zijn die bij hem weg moest gaan. Het afscheid sneed haar als een mes door het hart.

'Kom,' mompelde Serina weer.

Met tegenzin draaide Nomi zich om en volgde haar zus door de menigte. De in zwart en goud geklede gondelier leidde hen over de piazza naar het brede kanaal, waar zijn gondel tussen de andere lag te dobberen.

Hij hielp Serina en Nomi in zijn boot en installeerde hen op zachte, met gouddraad doorweven kussens. Overal om hen heen dreven andere meisjes – dankzij hun kleurrijke jurken te herkennen als kandidaten – in hun eigen gondels op het water.

De menigte die naar de stoet meisjes stond te kijken, juichte en lachte. Een kind gooide handenvol bloemen omhoog terwijl Nomi en Serina loskwamen van de oever van het kanaal. Serina glimlachte om de aandacht, om de dwarrelende roze bloemblaadjes.

Nomi kon de serene uitdrukking van haar zus niet aanzien. Die paste helemaal niet bij de verwarring die haar maag in opstand deed komen. Ze wilde op de kade springen, naar Renzo toe rennen, de stad ontvluchten. Ze wilde alles liever dan als een onwillig offer aan een oeroude god naar het paleis van de Superioroer gebracht worden. Maar dat was het probleem: Serina was wel gewillig.

Nomi wreef in haar ogen en probeerde haar tranen in bedwang te houden. Met haar handen hield ze de kleine tas met hun spullen stevig vast. ‘Wat nou als we Renzo nooit meer zien?’

‘Dat zal een zegen zijn,’ antwoordde Serina. Maar er klonk een trilling door in haar stem. Nomi zag de fronsrimpel tussen Serina’s wenkbrauwen en de lichte spanning bij haar mondhoek toen ze naar het naderende paleis tuurde. Misschien was ze toch niet zo sereen als ze leek. Zachter voegde Serina eraan toe: ‘Dat weet je best.’

‘Maar dan kan ik nog wel willen dat het anders zou zijn,’ mompelde Nomi net toen de gondel tegen de oever van het kanaal bonkte. Sommige meisjes waren al uit hun gondels gestapt en stonden aan de voet van de trap die naar het palazzo van de Superioroer leidde. In de cipressen langs het kanaal hingen piepkleine belletjes die tinkelden in de bries.

Toen Nomi als laatste in een lange rij meisjes in felgekleurde mooie jurken de brede trap naar het palazzo op liep, vervloekte ze de Erfgenaam die bovenaan stond te wachten. Haar zou hij niet opmerken – geen van de dienstmaagden trouwens – en toch hing haar hele leven ervan af of hij haar zus zou opmerken.

Voor Nomi zweefde Serina de trap op, haar glanzende, kastanjebruine haar los tot op haar middel. Haar jurk, een ingewikkeld lapjeswerk van verschillende stoffen die haar moeder nauwgezet aan elkaar had genaaid, golfde als water. Ze toonde geen spoor van vermoeidheid, niets wat erop wees dat ze net zeven lange dagen in een schommelende trein en een nacht in een armoedige hotelkamer hadden doorgebracht en een hele dag waarop ze zich gejaagd had voorbereid op het bal voor de Erfgenaam.

Nomi pakte haar tas nog steviger vast. Ze deed haar best niet te struikelen op de marmeren traptreden terwijl ze stiekem een blik omhoogwierp naar

de ziekelijk magere en ernstige Superioroer en zijn twee zoons. Malachi, de Erfgenaam, droeg een wit, met goud geborduurd uniform dat zijn gespierde gestalte accentueerde. Zijn brede jukbeenderen en korte bruine haar gaven zijn gezicht iets scherp, maar zijn volle lippen maakten het weer minder streng. Zelfs zij moest toegeven dat hij knap was, zij het wel angstaanjagend. Hij bekeek zijn kandidaat-Graces aandachtig, alsof zijn donkere ogen in hun hoofden probeerden te kijken terwijl ze langs hem liepen.

De jongere zoon, Asa, keek naar het kanaal. Zijn donkere haar was langer dan dat van zijn broer en zat in de war, alsof hij er vaak zijn hand doorheen haalde.

Nomi had moeten buigen toen ze de broers passeerde, maar ze nam de moeite niet. Zoals ze had verwacht, merkte niemand haar op. Alle drie de mannen keken naar Serina's glanzende haar en wiegende heupen. Soms irriteerde het Nomi zoals alle blikken altijd naar Serina gingen. Maar deze keer was Nomi blij dat ze onzichtbaar was. Ze benijdde haar zus niet om haar taak of om het gewicht van de ijzige blik van de Superioroer.

Nomi ontspande zich een klein beetje toen ze de schaduw van de veranda bereikte en uit het zicht van de mannen was. De kandidaat-Graces en hun dienstmaagden liepen verder, een prachtige zuilengang in met aan het einde een stel zware deuren met houtsnijwerk.

Nomi en Serina kozen een plekje bij de muur.

'Laat me je make-up nog een keer controleren,' zei Nomi. Hoe graag ze ook ergens anders zou zijn, ze had wel een taak te vervullen. Zij allebei.

'Hoe schat je onze kansen in?' vroeg Serina zacht terwijl ze een zijdelingse blik op het dichtstbijzijnde meisje wierp, wier dienstmaagd haar feloranje jurk rechte trok.

Nomi kwam in de verleiding Serina te vertellen wat ze echt dacht: dat ze zouden moeten vertrekken, nu meteen, zonder iets te zeggen. Dat ze terug zouden moeten gaan naar Lanos of beter nog, heel ergens anders naartoe, ergens waar ze zelf konden beslissen wat ze de hele dag wilden doen, in plaats van Nomi's eindeloze klusjes en Serina's urenlange training in etiquette en dans. Maar Nomi kende de waarheid net zo goed als Serina: een dergelijke plek bestond niet. Waar ze ook heen gingen, hun keuzes bleven dezelfde: in

de fabriek gaan werken, dienstmeisje worden of trouwen. Tenzij Serina een Grace werd.

In Viridia werden Graces als de hoogste norm voor schoonheid, elegantie en gehoorzaamheid gezien. Als datgene waar kleine meisjes naar hoorden te streven.

Serina en Nomi hadden een kans op een ander leven als ze Grace en dienstmaagd werden, maar daarover verschilden ze van mening: Serina geloofde dat dit andere leven beter zou zijn, maar Nomi geloofde dat niet.

‘Ik denk dat we hoe dan ook iets gaan verliezen,’ zei Nomi, toen ze een klein veegje kohl bij Serina’s ooghoek weghaalde.

‘Zeg dat niet,’ zei Serina op waarschuwendende toon. ‘Ga niet...’

‘Doet het jou dan niets dat je straks voor de Erfgenaam loopt te paraderen, dat je voor hem iets bent wat hij kan bezitten?’ fluisterde ze. Met bevende handen streek ze Serina’s haren glad. Haar zus en zij hadden allebei bruin haar, een olijkleurige huid en hun moeders hoge jukbeenderen. Maar op de een of andere manier zag Serina er met diezelfde gelaatstrekken aantrekkelijk en lief uit, en Nomi onbeduidend en onelegant. Serina was oogverblindend; Nomi niet.

‘Het gaat er niet om dat ik zijn bezit word, maar dat ik zijn bewondering en verlangen opwek,’ zei Serina met een gekunstelde glimlach, ten behoeve van de meisjes die hun kant op keken. ‘Dit is onze kans op een beter leven.’

‘Wat is er dan beter aan?’ Nomi schudde haar hoofd. Een zinloze woede raasde door haar borstkas. ‘Serina, we zouden niet moeten hoeven...’

Serina kwam nog dichterbij haar staan. ‘Glimlach naar me, alsof je gelukkig bent. Gedraag je net als de andere meisjes.’

Nomi keek haar zus in de ogen. Serina was heel knap met haar van woede rode wangen. Ze was zoveel interessanter zonder het strakke korset van correctheid en de zedige, neergeslagen blik.

Het gedempte gepraat van de kandidates en hun dienstmaagden verstomde plotseling toen een vrouw op een verhoging aan de andere kant van het vertrek stapte. Haar jurk van roomkleurige zijde versterkte haar statige en verfijnde air. ‘Mijn naam is Ines. Ik ben de Oppergace.’ De woorden van de vrouw klonken zo zacht als een lied. ‘De Erfgenaam voelt zich vereerd dat

jullie zo ver hebben gereisd. Het spijt hem dat hij maar drie van jullie kan kiezen om te blijven. Maar wees gerust, jullie zijn allemaal gezegend.'

Nomi had het altijd vreemd gevonden dat de Superioren en hun erfgenamen elke drie jaar drie Graces kozen. Anderzijds had het hele land het druk met die keuzes, waren magistraten maandenlang bezig de kandidaten voor hun provincie te observeren en organiseerde de Superioren bals en andere evenementen om met de nieuwe Graces te pronken wanneer die eenmaal gekozen waren.

De huidige Superioren had nu bijna veertig Graces. Maar er deden geruchten de ronde over zijn gezondheid en hij had dit jaar geen plannen kenbaar gemaakt om zelf nieuwe Graces te kiezen. In plaats daarvan zou de Erfgenaam voor het eerst zijn keuze maken. Velen gingen ervan uit dat het inhield dat de Superioren binnenkort zou aftreden en de heerschappij over Viridia aan zijn Erfgenaam zou overdragen.

'Het bal kan elk moment beginnen,' zei Ines. Haar dikke gouden armbanden rinkelden toen ze haar handen opstak. 'Kandidaten, het is tijd.'

Serina omhelsde Nomi. 'Gedraag je,' waarschuwde ze haar.

'Over mezelf maak ik me geen zorgen,' antwoordde Nomi, die haar zus net zo stevig omhelsde.

Een voor een werden de meisjes aangekondigd. Telkens ging de deur van de balzaal open en weer dicht. Toen Serina aan de beurt was trokken twee van de bedienden van de Superioren de zware deuren ver open, waardoor de pracht en praal erachter zichtbaar werd. Een lage stem verkondigde: 'Serina Tessaro, uit Lanos.' Zonder nog achterom te kijken stapte Serina het licht in.

Nomi's hart sloeg pijnlijk een slag over toen haar zus uit het zicht verdween.

Ze zette haar tas tegen de muur waar de andere dienstmaagden hun spullen hadden achtergelaten en ging met een onbehaaglijk gevoel in een hoek staan. Sommige meisjes gingen op het balkon met elkaar staan praten. De rest liet zich op stoelen neerzakken of liep wat rond om hun weelderige omgeving te bekijken.

De muren kwamen op haar af, al het goud en de schittering bedrukten haar met het gewicht van ijzer. Alles was zo anders dan thuis. Ze was pas een

week weg, maar ze miste het nu al om wakker te worden van het geluid van Renzo die zijn boeken verzamelde voor de lange wandeling naar school. Ze miste de gestolen momenten wanneer ze klaar was met haar klusjes, wanneer ze even rustig kon gaan zitten zonder dat mama haar op haar kop gaf. Ze miste de snijdend koude, naar sneeuw geurende wind in de avondschemering en het besef dat de wereld er de volgende ochtend heel anders uit zou zien. En zelfs de kreunende leidingbuizen en kleine, beroete raampjes van hun appartement aan Via Industria.

Ergens hoopte ze dat ze naar huis zouden worden gestuurd. Dat ze terug zou kunnen naar hun kleine, eenvoudige appartement. Maar ze wist dat dat alleen maar uitstel betekende van het onvermijdelijke afscheid van haar familie.

Ze bedacht dat ze misschien de rest van haar leven zo zou moeten doorbrengen: in een prachtige kamer wachtend op de terugkeer van Serina, haar eigen leven slechts een voetnoot bij dat van haar zus. Onopvallend. Onzichtbaar. Vergeten.

Haar ogen brandden van de ingehouden tranen. Ze keek verlegen om zich heen, maar niemand lette op haar. Misschien zou ze zich beter voelen als ze wat koud water in haar gezicht spatte en even een moment voor zichzelf had.

Ze liep de gang in op zoek naar de badkamer. Met elke stap werd het gespannen gevoel in haar borst minder.

Toen Nomi een hoek omging, keek ze recht een kamer in. Diepe, gestoffeerde stoelen, een prachtig tapijt. En eindeloze boekenkasten van rijk mahoniehout, boordevol ingebonden uitgaven met gouden randen. Boeken! Meer boeken dan ze ooit in haar leven had gezien. Voordat Nomi er zelf erg in had, liep ze naar de kamer toe. Bij de halfgeopende deur bleef ze even staan luisiteren. Toen ademde ze diep in en glipte naar binnen.

Er ging een wereld voor haar open. Rijen en rijen boekenplanken tot aan het plafond. Er hing een zware geur van pijpenrook. Nomi ademde diep in en liet de stilte, de belofte van de kamer over zich heen komen. Met knikkende knieën liep ze naar de planken toe en streek met tintelende vingers over de dikke leren boekruggen. De titels in bladgoud glommen in het zwakke licht. Ze keek naar de woorden, waarvan ze er veel niet kende. Haar hand bleef

steken bij een dun boek dat bijna in het niet viel tussen twee dikke zwarte banden. Ze slaakte een zucht toen ze het herkende. *Legendes van Viridia*.

Er kwam meteen een herinnering bij haar naar boven. Het najaar waarin Nomi en Renzo twaalf waren geworden had hij ditzelfde boek gekregen voor school en ze had geëist dat hij haar vertelde wat erin stond.

Het was vrouwen wettelijk verboden te lezen. Eigenlijk was vrouwen bijna alles wettelijk verboden, behalve baby's krijgen, zwoegen in fabrieken en de huizen van rijkelui schoonmaken.

Maar Nomi kon het niet loslaten. En Renzo kon het niet laten met zijn kennis te showen. Dus had hij haar langzaam maar zeker leren lezen.

Dat waren de beste maanden van Nomi's leven geweest. Ze hadden hun avonden boven een druipende kaars doorgebracht terwijl Nomi haperend het verhaal las over de maan en haar minnaar, over de gruwelen van de diepte en – haar favoriet – het verhaal over twee broers die uiteen werden gedreven door een mysterieuze getatoeëerde vrouw met een gouden oog. Alleen Serina kende hun geheim. Renzo had haar een keer gevraagd of ze ook wilde leren lezen. Maar Serina werd liever voorgelezen, steeds weer dezelfde verhalen, terwijl zij zat te borduren. Toen de lente aanbrak en Renzo's school het boek over de legendes verruilde voor een wiskundeboek, waren Nomi en Serina elkaar de verhalen blijven vertellen die ze zich herinnerden. Maar het was niet hetzelfde.

Ze pakte het boek van de plank, streelde over de reliëfletters op het omslag. Het was gemaakt van hetzelfde zachte leer, maar zonder versleten hoeken en vouwen in de rug. Ze hield het boek tegen zich aan en dacht terug aan de avonden waarop haar broer en zij naar de bladzijden hadden zitten turen en de uitspraak en betekenis van elk woord hadden ontcijferd.

Dit boek gaf haar een sterker thuisgevoel dan het palazzo en de verfijnde aankleding ervan ooit zouden kunnen.

Ze kon het niet achterlaten. Het kleine boek met verhalen zou vast niet gemist worden. Het gleed zo gemakkelijk, zo snel langs de voorkant van haar jurk omlaag dat ze zichzelf er bijna van kon overtuigen dat het boek het zelf zo wilde. Ze haastte zich de gang in, haar armen beschermend over elkaar. Ze was bijna terug in de galerij toen twee mannen de hoek omsloegen en haar tegemoetkwamen.

De Erfgenaam en zijn broer.

Nomi boog – haar armen nog steviger om het verborgen boek heen geslagen – haar hoofd en wachtte tot ze voorbij waren.

‘... zou aan mij moeten zijn, niet aan de magistraten,’ zei de Erfgenaam. Er klonk boosheid in zijn stem door. Hij zweeg toen hij haar zag.

Nomi had een buiging moeten maken. Ze had haar hoofd laag moeten houden, als iedere andere dienstmaagd. Maar ze was niet op haar hoede geweest, ze was door de mannen verrast en zonder het bewust te willen keek ze hem aan.

De ogen van de Erfgenaam waren donkerbruin en er lag een stille intensiteit in verborgen. Hij keek haar aan alsof hij haar verhaal, haar geheime wensen, alles kon achterhalen. Met één enkele blik legde hij alles bloot.

Met brandende wangen wendde ze eindelijk haar blik af.

‘Wie ben jij?’ vroeg Malachi.

‘Nomi Tessaro,’ mompelde ze.

‘En wat doe je hier precies, Nomi Tessaro?’ vroeg de Erfgenaam met een stem vol argwaan.

Nomi boog haar hoofd. ‘Ik... ik ben een dienstmaagd. Ik was alleen...’ Haar stem stierf weg. Ze kon zich niet meer herinneren wat ze geacht werd te doen. Het boek brandde op haar huid.

‘Kom op, Malachi, we zijn al laat,’ zei Asa, die ongeduldig zijn hand door zijn haar haalde. Zijn zwarte pak was de donkere versie van Malachi’s witte, tot aan de gouden borduursels toe, maar hij had iets nonchalants, bijna slordigs.

Malachi negeerde zijn broer en stapte dichterbij Nomi toe, zette haar met zijn gespierde gestalte klem tegen de muur. ‘Je was alleen... wat?’

Zijn poging tot intimidatie had het tegenovergestelde effect. Nomi briede en haar paniek werd overstemd door een vertrouwde, instinctieve woede.

Ze rechtte haar rug, hief haar kin en beantwoordde de ijsskoude blik van de Erfgenaam met een net zo koude blik. ‘Ik was naar het toilet geweest,’ zei ze duidelijk. ‘Dat is daar,’ voegde ze er met een knikje naar de andere kant van de gang aan toe, ‘als u soms ook moet.’

Asa snoof, maar de Erfgenaam kon er niet om lachen. Zijn wangen kleurden felrood.

Achter in Nomi's keel welde bitter afgrijzen op. Ze sloeg haar ogen neer. Serina had haar gevraagd zich te gedragen. En dat had ze niet gekund, nog geen tien minuten. De brutaliteit van wat ze zojuist had gezegd... de blik die de Erfgenaam ongetwijfeld in haar ogen had gezien...

'Je kunt gaan,' zei Malachi ten slotte, maar het klonk eerder als een vonnis dan als een respijt.

Nomi haastte zich met paniekerig bonkend hart de galerij in terwijl de mannen hun weg vervolgden. De scherpe hoeken van het boek dat ze had gestolen, drukten tegen haar huid.

Ze haastte zich naar de hoek waar ze haar tas had achtergelaten en stopte het boek tussen haar spullen. Ze wist bijna zeker dat de Erfgenaam het niet had gezien. Maar haar onbeschaamdheid was al erg genoeg. De rest van de avond zat ze zich, met haar ogen op de deuropening gericht, af te vragen wanneer haar wereld zou instorten.